

ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ #2

δε νομίζετε πως ήρθε ο καιρός
να βρούμε τρόπους
να μπλοκάρουμε τα γρανάζια
αυτού του συστήματος;

ΣΑΜΠΟΤΑΖ
στην εκπαιδευτική
διαδικασία

μία έκδοση από την αυτοοργανωμένη συλλογικότητα

ΣΑΜΠΟΤΑΖ

editorial

Το παρόν έντυπο γράφεται και μοιράζεται από ομάδα ατόμων που δραστηριοποιούνται στα ΤΕΙ (και όχι μόνο) και κάποια πράγματα δεν τους κάθονται καλά. Γι' αυτό κι επιλέγουν με ένα αυτοοργανωμένο κι αντιεραρχικό τρόπο να μοιραστούν τις απόψεις τους με άλλο κόσμο και πιθανώς να βρεθούν με όσους έχουν παρόμοιες αντιλήψεις. Δεν είναι συνδικαλιστικό όργανο κάποιας παράταξης ούτε φοιτητικό έντυπο. Αντίθετα δε δέχεται το ρόλο του φοιτητή (βλέποντάς τον ως έναν ακόμη ρόλο από αυτούς που το κράτος κι ο καπιταλισμός απλόχερα μοιράζουν) και προσπαθεί να προκαλέσει ρήγματα στη λογική που θέλει το φοιτητή αποκομμένο από την υπόλοιπη κοινωνία και στενά προσηλωμένο στα συντεχνιακά του συμφέροντα. Οπότε μην παραξενευτεί κανείς αν δει κείμενα που δεν αφορούν αποκλειστικά την φοιτητική καθημερινότητα. Το έντυπο δεν έχει άποψη επί παντός επιστητού ούτε τοποθετείται πάνω σε όλα τα ζητήματα της επικαιρότητας (έτσι κι αλλιώς κάτι τέτοιο ξεπερνάει κατά πολύ τις δυνατότητές του). Γράφει μέχρι εκεί που φτάνουν τα χεράκια του. Α, κι επειδή ακούμε συχνά πολλούς να μας λένε "καλά όλα αυτά αλλά ποιος είναι ο δρόμος για την κοινωνική απελευθέρωση, για μια άλλη κοινωνία" και τέτοια κουλά, ας ξεκαθαρίσουμε πως δρόμος που να είναι ήδη χαραγμένος και να περιμένει να τον ακολουθήσουμε δεν υπάρχει. Αυτό το δρόμο θα τον ανοίξει η συλλογική και αυτόνομη δραστηριότητα των ανθρώπων και μόνο αυτή. Παρόλα αυτά ξέρουμε ποιος δεν είναι ο δρόμος ή μάλλον ποιος δρόμος οδηγεί σε μια νέα σκλαβιά και δεν είμαστε διατεθειμένοι να τον ακολουθήσουμε. Αυτά προς το παρόν...

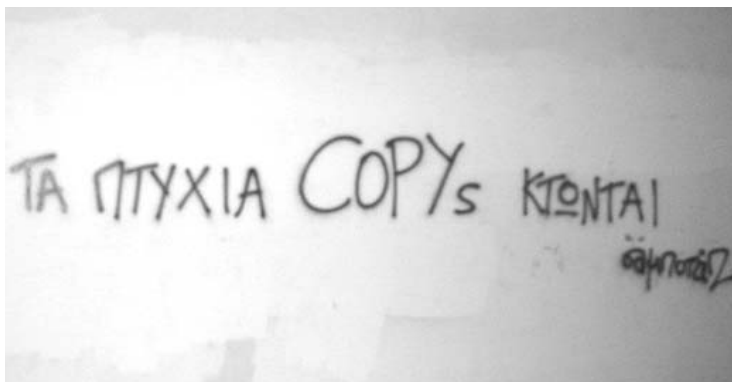
θα μας βρείτε στο διαδρόμο του ΤΕΙ, στο μαυροκόκκινο τραπέζακι στα σίγουρα κάθε Τρίτη 11:00 - 14:00

Για την αξιολόγηση... μία πρώι

Στην κοινωνία που ζούμε υπάρχουν ένα σωρό θεσμοί και διαδικασίες που εξυπηρετούν την ομαλή αναπαραγωγή και διαιώνιση του υπάρχοντος συστήματος. Αυτοί οι θεσμοί παρουσιάζονται από τις κάθε είδους εξουσίες ως κάτι φυσικό και αυτονόητο. Και το χειρότερο είναι ότι γίνονται αποδεκτοί ως τέτοιοι από την τεράστια πλειοψηφία της κοινωνίας.

Ένας απ' αυτούς τους θεσμούς είναι και οι εξετάσεις. Εξετάσεις στο δημοτικό, εξετάσεις στο γυμνάσιο, εξετάσεις στο λύκειο, εξετάσεις στο πανεπιστήμιο-τει, εξετάσεις για να βρεις δουλειά κοκ. Από μικρή ηλικία καλούμαστε ν' αποδείξουμε κάθε τρεις και λίγο ότι εμπεδώσαμε αυτά που μας ανάγκασαν να μάθουμε ή αλλιώς να υποστούμε τις συνέπειες (π.χ. να μείνουμε στην ίδια τάξη, να μην περάσουμε σε καμία σχολή, να χάσουμε το εξάμηνο, να μην πάρουμε πτυχίο κτλ.).

Αν εξετάσουμε όμως προσεκτικά το θεσμό των εξετάσεων θα δούμε πως όχι μόνο δεν είναι κάτι το φυσιολογικό αλλά είναι κάτι το τελείως παράλογο. Και πρώτα από όλα ο παραλογισμός αυτός φαίνεται στην προσπάθειά του να μετρήσει ένα μέγεθος μη μετρήσιμο όπως είναι η γνώση. Η αντίληψη ότι η όποια γνώση αποκτήθηκε μπορεί να μετρηθεί και να αποτυπωθεί σε ένα βαθμό. Ότι η απόκτηση, η εμπέδωση και η κατοχύρωση κάποιων γνώσεων είναι άμεσα συνδεδεμένη με την απόδοση στις εξετάσεις. Το γεγονός όμως πως κάποιος έγραψε καλά στις εξετάσεις δε σημαίνει πως έχει εμπεδώσει κιόλας τις αντίστοιχες γνώσεις. Ούτε φυσικά όσοι έχουν τον ίδιο βαθμό σημαίνει πως έχουν και τις ίδιες γνώσεις. Ενώ από την εμπειρία μας οι περισσότεροι έχουμε δει πως κάθε γνώση την οποία είμαστε αναγκασμένοι να χώσουμε στο κεφάλι μας με το ζόρι, είναι σχεδόν σίγουρο πως αργά ή γρήγορα θα την ξεχάσουμε. Ας σκεφτούμε μόνο πόσα μαθήματα που έχουμε περάσει, βιαστήκαμε να τα σβήσουμε από τη μνήμη μας με την παράδοση της κόλλας. Και για να τελειώνουμε ας σημειώσουμε πως κα-

τη προσέγγιση

θένας κρατά στη μνήμη του μόνο αυτά που πραγματικά τον ενδιαφέρουν και θεωρεί πως χρειάζεται και τίποτα άλλο.

Αφού οι εξετάσεις δεν εξυπηρετούν την αποτελεσματικότερη μετάδοση της γνώσης τότε που αποσκοπούν; Πολύ απλά, όπως είπαμε και στην αρχή, εξυπηρετούν ανάγκες του εξουσιαστικού και καπιταλιστικού συστήματος. Όπως η *κατηγοριοποίηση* των ανθρώπων ανάλογα με τους βαθμούς τους ώστε να τοποθετηθούν στις ανάλογες θέσεις και ο διαχωρισμός των εξεταζόμενων σε καλούς-κακούς, άξιους-ανάξιους. Η εμπέδωση της αξίας της *παραγωγικότητας*, ότι δηλαδή σε συγκεκριμένο χρόνο πρέπει να παράγουμε ένα συγκεκριμένο έργο ορισμένο από κάποιους άλλους. Η καλλιέργεια του *ανταγωνισμού* και της *εξατομίκευσης* καθώς στις εξετάσεις ο καθένας είναι μόνος του πάνω από το γραπτό του και καλείται να δει τους άλλους εξεταζόμενους ανταγωνιστικά, ως αυτούς που αν γράψουν καλύτερα θα του φάνε τη θέση. Η εμπέδωση της *πειθαρχίας* έχοντας τον καθηγητή και τον επιτηρητή πάνω από το κεφάλι σου μη τυχόν και αντιγράψεις (και αύριο στη δουλειά έχοντας το αφεντικό και τους ρουφιάνους του πάνω από το κεφάλι σου μη τυχόν και λουφάρεις ή κάνεις κάτι που πάει πίσω την παραγωγή). Η εμπέδωση του ιδεολογήματος της *αξιοκρατίας*, δηλαδή πως μόνο οι πιο καλοί και πιο εργατικοί πάνε μπροστά. Χωρίς φυσικά να λαμβάνονται καν υπόψη οι ταξικές και οι κοινωνικές ανισότητες από τις οποίες εξαρτάται σε ένα πολύ

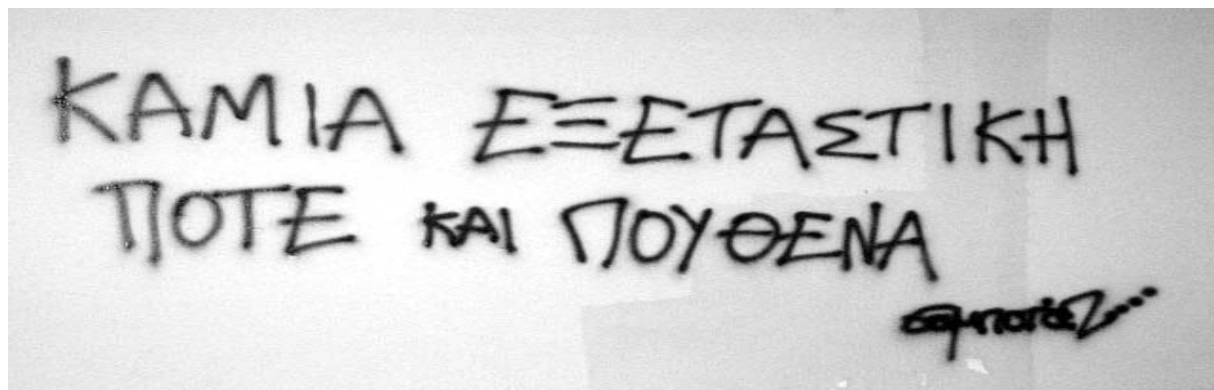
μεγάλο βαθμό η απόδοση του καθενός στις εξετάσεις. Και φυσικά άμεση απόρροια αυτού είναι τόσο η *εσωτερίκευση της αποτυχίας* που οδηγεί στην ακόμα μεγαλύτερη υποταγή (σα να σου λέει “δε φταίει η εξουσιαστική εκπαιδευτική διαδικασία που απέτυχε αλλά εσύ που δεν προσπάθησες αρκετά ή δεν είσαι αρκετά έξυπνος, γι’ αυτό σκύψε το κεφάλι και διάβαζε περισσότερο”), ενώ από την άλλη προσπαθεί να δικαιολογήσει πως κάποιος πρέπει να βρίσκονται πιο ψηλά στην κοινωνική ιεραρχία (είτε γιατί είναι πιο έξυπνοι είτε γιατί είναι πιο εργατικοί-πειθήνιοι).

Δυστυχώς πολλοί από αυτούς που αρνούνται τα νομοσχέδια για την αξιολόγηση των πανεπιστημίων ή των καθηγητών δε θέλουν να κάνουν ένα βήμα παραπέρα αρνούμενοι κάθε είδους αξιολόγηση που μας επιβάλλουν, αρνούμενοι τα αυτονόματα αυτού του κόσμου (που θέλουν να παρουσιάζονται ως τέτοια για να ξεφεύγουν εύκολα από την όποια αμφισβήτηση προκύψει εναντίον τους).

Κι επειδή κανένα χαρτί δε μπορεί να πιστοποιήσει καμία γνώση, επειδή τα πτυχία και οι βαθμούς τους το μόνο που πιστοποιούν είναι το πόσο πειθήνιο είμαστε και πόσες ώρες χάσαμε από τη ζωή μας τρέχοντας να τα αποκτήσουμε, για όλους τους λόγους παραπάνω τέλος πάντων,

ΚΑΜΙΑ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ

*Κι ας μην ξεχνάμε πως
τα πτυχία COPYs κτώνται*

οχόλια με αφορμές από όσα ζήσαμε το χρόνο που πέρασε...

Έχουμε βαρεθεί να ακούμε συνεχώς ατάκες όπως "τόσους μήνες κατάληψη και τι κερδίσαμε; Μόνο χαμένα εξάμηνα...χαμένη εξεταστική" κ.λ.π ...

Οι παραπάνω βλακείες απηχούν την άποψη της ΔΑΠ για τις φοιτητικές κινητοποιήσεις του τελευταίου χρόνου και γενικά για κάθε αγωνιστική κινητοποίηση. Γιατί αν υπάρχει μια παράταξη που εκφράζει ό,τι πιο εκφυλισμένο σ' αυτήν την κοινωνία (εξατομίκευση, βόλεμα, απάθεια, καριερισμός, σκυμμένα κεφάλια, υποταγή, γλείψιμο κτλ.) αυτή είναι η ΔΑΠ. Η οποία σίγουρα προτιμά να μην πηγαίνουν οι φοιτητές σε πορείες αλλά στα σκυλάδικα και τη Μύκονο (εδώ φυσικά έχουν έναν άξιο συναγωνιστή -την ΠΑΣΠ- που είναι τα ίδια σκατά, απλά που και που φοράει ένα αγωνιστικό προσωπείο χωρίς να πείθει κανένα έστω και ελάχιστα υποψιασμένο). Οι με κάθε τρόπο υπερασπιστές της κανονικότητας δεν θα μπορούσαν παρά να είναι ενάντιοι σε ό,τι την διαταράσσει γιατί ως γνωστόν οι φοιτητές (και κάθε κοινωνικό κομμάτι) δεν πρέπει να αγωνίζονται και συλλογικά να διεκδικούν αλλά να κοιτάει ο καθένας την πάρτη του.

Και σίγουρα δεν θα ασχολούμασταν με τη ΔΑΠ και τις απόψεις της εάν δεν βλέπαμε να αντανακλάται σε αυτές η άποψη ενός μεγάλου κομματιού φοιτητών (και όχι μόνο). Απόψεις και πρακτικές που απορρέουν σε μεγάλο βαθμό από την υποχώρηση των ταξικών κοινωνικών αγώνων τα τελευταία 15-20 χρόνια. Μια υποχώρηση που έχει δημιουργήσει δυσμενείς συσχετισμούς για όσους βρίσκονται από κάτω σ' αυτή την κοινωνία και έχει ως αποτέλεσμα ο καθένας να προσπαθεί να καθατζωθεί ατομικά.

Εμείς πάντως ανήκουμε σε αυτούς που θεωρούν πως χαμένος αγώνας είναι μόνο αυτός που δεν έγινε ποτέ. Γιατί πολύ απλά η εμπειρία του να συγκρούεσαι με τις κρατικές επιλογές, να διαταράσσεις την ομαλότητα, να βλέπεις τον άλλο σε συναγωνιστή σου και όχι ανταγωνιστικά, να ανοίγεις περάσματα προς μία νέα συλλογικότητα, να σπας την απάθεια και την εξατομίκευση είναι χίλιες φορές πιο σημαντικά από κάθε χαμένη εξεταστική. Και ο καθένας ας κάνει τις επιλογές του. Ή με τις ατομικές καβάτζες και την ατομική ανέλιξη ή με τις συλλογικές αρνήσεις.

Υ.Γ. : Πολλές φορές βλέπουμε κατά τη διάρκεια κινητοποιήσεων, το ζήτημα της επικείμενης χαμένης εξεταστικής να μπαίνει σε λάθος βάση ακόμα και από αυτούς που στηρίζουν τις κινητοποιήσεις και αυτό γιατί η απάντηση στο "θα χαθεί η εξεταστική αν συνεχίσετε" (άποψη που προσβέυει κυρίως η ΔΑΠ αλλά κατά καιρούς κι άλλες παρατάξεις) δεν μπορεί να είναι το αριστερό "παιδιά μην ανησυχείτε, ψηφίστε κατάληψη και θα διασφαλίσουμε να μη χαθεί η εξεταστική", ΑΛΛΑ το "να πάει να γαμηθεί κι η εξεταστική, γιατί αυτό που έχει σημασία είναι οι συλλογικοί αγώνες"

η κατάληψη

Μιλώντας για την κατάληψη θα μπορούσαμε να την ορίσουμε ως την παραμονή ατόμων σε δημόσιους ή ιδιωτικούς χώρους παρεμποδίζοντας τις εργασίες που γίνονται σε αυτούς τους χώρους και χρησιμοποιώντας τους για τους δικούς τους σκοπούς. Έχει αποδειχθεί ότι η κατάληψη είναι ένα από τα αποτελεσματικότερα μέσα αγώνα, τόσο σε εργασιακούς όσο και σε εκπαιδευτικούς χώρους, και μέσο πίεσης για την ικανοποίηση αιτημάτων.

Έτσι και στις πρόσφατες κινητοποιήσεις η κατάληψη αποτέλεσε ένα από τα κυριότερα όπλα των φοιτητών. Εμείς από την μεριά μας έχουμε αρκετές διαφωνίες σχετικά με τις διαδικασίες που στις περισσότερες περιπτώσεις ακολουθούνται. Παρόλα αυτά δεν μπορούμε να μην στηρίζουμε τέτοιες πρακτικές, και αυτό γιατί βγάζουν εκτός ρυθμού την κανονικότητα του εκπαιδευτικού συστήματος με το να μπλοκάρουν την παραγωγή πτυχιούχων. Το σημαντικότερο είναι ότι αποτελεί μια διαδικασία πόλωσης καθώς αναγκάζει την τεράστια πλειοψηφία των φοιτητών να εκφραστεί υπέρ ή κατά (ιδιαίτερα όταν η κατάληψη είναι πολύμηνη και διακυβεύεται το εξάμηνο).

και οι εχθροί της

Και κάπου εδώ εμφανίζεται η αντιπαθητική φιγούρα του αντικαταληψία φοιτητή (το είδος αυτό των φοιτητών που βρίσκει εύκολα φροντίδα κάτω από της φτερούγες της ΔΑΠ της οποίας ο ρόλος της στις τελευταίες καταλήψεις ήταν κάτι παραπάνω από διακριτός). Η

παρακάτω αναδημοσιεύουμε ένα κείμενο από το έντυπο ΑΥΤΟ/ #10 που θεωρήσαμε ότι είναι χρήσιμο όσον αφορά την κουβέντα για τα πτυχία με αξία και την υποτίμησή τους...

📍 Το εργαστήριο ρευστών και πώς υποτιμήσαμε οι ίδιοι τα πτυχία μας.

Το εργαστήριο ρευστομηχανικής του ΕΜΠ είναι ένα μεγαλούπαικο κτίριο όπου δεκάδες υπολογιστές δουλεύουν ολημερίς κι ολονυχτίς, πραγματοποιώντας περίπλοκους ρευστομηχανικούς υπολογισμούς. Το εργαστήριο της μηχανικής των ρευστών του ΕΜΠ έχει κατά καιρούς καταφέρει να πάρει δουλειές για το σχεδιασμό πτερύγων πολεμικών αεροσκαφών, πράγμα διόλου ευκαταφρόνητο σε έναν κόσμο που χρειάζεται τέτοια αεροσκάφη όλο και περισσότερο.

Κατά τη διάρκεια των καταλήψεων του 1998, για τον "νόμο Αρσέν", το εργαστήριο της μηχανικής των ρευστών αφέθηκε ανενόχλητο για πολλές μέρες. Αλλά πάνω στο φούντωμα των καταλήψεων, το απευκαίτο συνέβη: Ορισμένοι παλαβοί μηχανολόγοι έθεσαν σε συντονιστικό των καταλήψεων του ΕΜΠ το ζήτημα του εργαστηρίου και του κλεισίματός του. Και καμιά κατ'οχή καταληψίες φοιτητές, παρασυρμένοι από αυτή την ισχνή μειοψηφία, εκστράτευσαν προς το μικρό λογάκι όπου βρισκόταν το κτίριο και οι υπολογιστές του.

Οι τύποι που δούλευαν μέσα στο μικρό κτίριο για λογαριασμό της βιομηχανίας όπλων ήταν περιεργες περιπτώσεις: Τσιτωμένοι διδακτορικοί φοιτητές με γυαλί πατομπούκαλο που επιτηρούν υπολογιστές στις δέκα η

μόνη έννοια αυτού του είδους φοιτητή είναι να πάρει το πτυχίο ΤΟΥ και να χτίσει την καριέρα ΤΟΥ που λόγω κατάληψης μένει πίσω. Αυτός που θα κάνει ό,τι περνά από το χέρι του για να σταματήσει η κατάληψη και όλα να επιστρέψουν στην ομαλή εκπαιδευτική αποκαίνωση. Αυτός που ονειρεύεται να τελειώσει την σχολή όσο το δυνατόν γρηγορότερα και να βρει μια θέση να βολευτεί αδιαφορώντας για τους γύρω του και ενδεχομένως πατώντας επί πτωμάτων. Αυτός που το λιγότερο που του αξίζει είναι η περιφρόνηση (άντε και καμιά ροχάλα).

foititander
... ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΘΑ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΕΙ ΜΟΝΟ ΕΝΑΣ!

...παράτα τη ζωή σου
αγάπα τη σχολή σου
και διάβαζε πολύ...

Φοιτητές σε κρίση ταυτότητας
Αυτόνομες Παρεμβάσεις

το είδος αυτό του φοιτητή προσφώνος είναι στην πρώτη γραμμή των foititanders... φοιτητές που κυκλοφορούν από τις αυτόνομες παρεμβάσεις και τους τους φοιτητές σε κρίση ταυτότητας

ώρα το βράδυ φηάχνοντας όπλα- όπως και να το κάνεις είναι περίεργο θέαμα. Αυτοί οι τύποι δεν προσπάθησαν να εναντιωθούν όταν τους είπαμε να βγουν έξω από το κτίριο- οι υπολογιστές δουλεύουν και μόνοι τους. Μόλις όμως κάποιος από εμάς σοφίστηκε να κατεβάσει το διακόπτη του ηλεκτρικού ρεύματος σταματώντας τους υπολογιστές... ποιος είδε το θεό και δεν τονε φοβήθηκε! Οι τύποι με τα πατοπούκαλα αρχίσανε τα "θα σε γαμήσω", οι καταληψίες αρχίσανε να σπρώχνουνε... και τελικά τους βγάλαμε έξω καρτσάκια, κατεβάσαμε το διακόπτη του ηλεκτρικού και περάσαμε λουκέτο στην πόρτα. Εκείνη την όμορφη νύχτα, για μία και μοναδική φορά, εκατοντάδες εργατάρες της πολεμικής βιομηχανίας κάθηκαν στον Ψηφιακό Άδη με ευθύνη του ΕΜΠ και υπό την προστασία του ασύλου. Αλλά δεν καταλάβαμε τη σημασία του εγχειρήματός μας. Δεν το προπαγανδίσουμε. Και δεν το ξαναθυμηθήκαμε. Πολλοί ίσως και να ντράπηκαν λίγο που δυσφημίσαμε τόσο πολύ και τόσο βίαια το παραγωγικότατο πανεπιστήμιό μας, υποτιμώντας οι ίδιοι τα πτυχία μας. Και φυσικά, την επόμενη μέρα που οι διδακτορικοί έκοψαν τα λουκέτα και κυκλοφόρησε μια φήμη ότι μας περίμεναν δίπλα στους υπολογιστές οπλισμένοι με παλούκια, δεν τολμήσαμε να ξαναπάμε. Το εργαστήρι ρευστών συνέχισε να λειτουργεί μέχρι το τέλος των καταλήψεων του '98.

**Αναβαθμίζοντας τα πτυχία μας.
Φτιάχνοντας όπλα.**

Ένας κύκλος φοιτητικών κινητοποιήσεων έκλεισε, οι κάλπες άνοιξαν και οι παρατάξεις προσπάθησαν να εξαργυρώσουν τη συμμετοχή τους στο κίνημα με λίγους ψήφους παραπάνω.

Εμείς δύο τρία λόγια να πούμε μόνο για το ζήτημα της αλλαγής των πολιτικών συσχετισμών με αφορμή 2 συνθήματα σε αφίσες της ΠΚΣ ("δείξαμε τη δύναμή μας, ανατρέπουμε τους συσχετισμούς" και "στις 9 Μάη δυναμώνουμε τη σύγκρουση"), χωρίς αυτό να σημαίνει ότι οι υπόλοιπες αριστερές παρατάξεις που κατεβαίνουν στις εκλογές δεν έχουν παρόμοιες -αν όχι ίδιες- αντιλήψεις επ' αυτού. Όταν ακούμε από μια παράταξη να μιλά προεκλογικά για αλλαγή συσχετισμών σίγουρα το μυαλό μας δε πάει σε καταλήψεις και άλλες δυναμικές κινητοποιήσεις. Ενώ η δυνάμωση των συγκρούσεων που επικαλούνται μάλλον δεν αφορά συγκρούσεις με τις κρατικές επιλογές στους δρόμους. Ο αγώνας και οι συγκρούσεις που επικαλούνται αυτοί δίνονται μάλλον στις κάλπες για μια θέση παραπάνω στα ΔΣ (άσχετα αν αυτά δεν έπαιξαν κάποιον ουσιαστικό ρόλο στις κινητοποιήσεις του τελευταίου χρόνου). Όσο για την επίκληση στο εκάστοτε κίνημα αυτό γίνεται για να μαζέψουν ψήφους άσχετα αν πολλές φορές ισχυρίζονται το αντίθετο.

Εμείς πιστεύουμε ότι καμιά ουσιαστική αλλαγή στις ζωές μας προς το καλύτερο δεν πρόκειται να υπάρξει από την αλλαγή των συσχετισμών στα ΔΣ. Οι ζωές μας μπορούν να αλλάξουν μόνο από την αλλαγή των ταξικών-κοινωνικών συσχετισμών στο δρόμο και μόνο **στο δρόμο. Εκεί που οι από κάτω αυτού του κόσμου ανακαλύπτουν τη συλλογική τους δύναμη και επιβάλλουν τους δικούς τους όρους σε κάθε μορφή εξουσίας.**

Μιά Παράδοση Που έΣΠασε Και η Πρώτη αΝαΠόΦευΚΤη

Σύγκρουση με απόφαση “εΚΛεΓΜένων οΡΓάνων”

Ξεκινώντας την προσπάθεια άρθρωσης ενός αντιεξουσιαστικού λόγου -και- στα εκπαιδευτικά ιδρύματα στην πάτρα ως Σαμποτάζ δεν είχαμε αυταπάτες όσον αφορά τις δυσκολίες που θα συναντούσαμε. Αυτοί που αναπόφευκτα θα έβαζαν εμπόδια στη πορεία μας ήταν εύκολα προβλέψιμοι. Και αυτό γιατί ως αυτοοργανωμένη συλλογικότητα τιθόμαστε εξαρχής, θέλουμε δε θέλουμε (και πιστέψτε μας θέλουμε) απέναντι από παρατάξεις, κόμματα, ΔΣ, εκλογές, πρυτάνεις και λοιπά σκατά. Έτσι αργά ή γρήγορα, είτε το επιδιώκαμε είτε όχι ήταν σίγουρο πως θα ερχόμασταν σε σύγκρουση με κάποια από τα συστατικά του κατεστημένου των σχολών.

Φτάσαμε έτσι μία μέρα πριν τις φοιτητικές εκλογές οπότε και επιλέξαμε να κάνουμε μια μικρή αντιεκλογική παρέμβαση στον κεντρικό διάδρομο του ΤΕΙ. Μοιράσαμε κείμενο ενάντια στην εκλογική διαδικασία και κρεμάσαμε ένα αντιεκλογικό πανό στο μέρος του διαδρόμου (φώτο) που τον τελευταίο χρόνο χρησιμοποιούμε για να βγάζουμε “τραπεζάκι” με έντυπα και να κολλάμε αφίσες που γουστάρουμε (έναν χώρο που χρησιμοποιούσαν για χρόνια τώρα αντιεξουσιαστικά εγχειρήματα). Και κάπου εκεί ξεκίνησαν όλα. Μέλη μιας παρατάξης μας πλησίασαν και μας είπαν ότι το πανό που βάλουμε θα το βγάλουν αργότερα γιατί ο χώρος τούς ανήκει τη μέρα των εκλογών. Και επειδή εμείς προφανώς είχαμε μια άλλη άποψη τους ρωτήσαμε τι εννοούν. Με τον πιο φυσικό τρόπο μας εξήγησαν ότι τις μέρες των φοιτητικών εκλογών όλοι οι τοίχοι στο ΤΕΙ μοιράζονται από το ΔΣ (το οποίο ως εκλεγμένο όργανο μας είπαν ότι οφείλουμε να το σεβόμαστε!??) στις παρατάξεις που συμμετέχουν στις εκλογές. Και τον τοίχο που τύχαινε να είναι ο μαυροκόκκινος πίνακας και χρόνια τώρα τον χρησιμοποιούν αντιεξουσιαστές παραδοσιακά τον έπαιρνε η εν λόγω παράταξη. Εμείς από τη μεριά μας τους εξηγήσαμε ότι δεν αναγνωρίζουμε τις αρμοδιότητες των ΔΣ και ότι σίγουρα δε θα δεχτούμε έτσι απλά μία τέτοια κίνηση. Αλλά αντίθετα θα την εκλάβουμε ως επίθεση εναντίον μας και θα απαντήσουμε αναλόγως. Και αυτό γιατί έχουμε σκοπό να έχουμε παρουσία 365 μέρες το χρόνο χωρίς να κάνουμε εξαιρέσεις. Και ειδικά στις εκλογές καθώς ως διαδικασία συμπεκνώνει και συμβολίζει όλα αυτά στα οποία είμαστε ενάντιοι.

Τελικά οι παραταξιακοί θεώρησαν ότι είχαν δίκιο μιας και είχαν απόφαση του ΔΣ υπέρ τους και έκαναν αυτό που έλεγαν. Κατέβασαν τις αφίσες και το πανό μας βάζοντας δικές τους. Και όπως είχαμε πει και εμείς -χωρίς να έχουμε σχετική απόφαση του ΔΣ- απαντήσαμε άμεσα (με τη βοήθεια συντρόφων) και δείξαμε στην πράξη πως ό,τι λέμε το εννοούμε και πως η όποια παράδοση υπήρχε έχει πλέον σπάσει. Επανακτήσαμε το χώρο βάζοντας το αντιεκλογικό πανό το οποίο τελικά έμεινε στη θέση του και τη μέρα των εκλογών.

Καταλήγοντας να πούμε ότι αυτή τη φορά διεκδικήσαμε απλώς τα αυτονόητα. Είναι σαφές όμως ότι τα αυτονόητα δεν μας αρκούν. Θα απαιτήσουμε συλλογικά και πάντα στα πλαίσια της αυτοοργάνωσης και της αντιεξουσίας ό,τι μας ανήκει και είμαστε διατεθειμένοι να επιθεθούμε, **επιλέγοντας πάντα εμείς το τρόπο, τον τόπο και το χρόνο**, σε ό,τι θεωρούμε εκθρικό στη δράση και τα προτάγματά μας.

**Και κάτι τελευταίο. Το ότι δεν αναφέρουμε με ποια παράταξη έγινε το όλο σκηνικό δε σημαίνει τίποτα άλλο απ' το ότι θέλουμε να πάρουν το μήνυμα όλες οι παρατάξεις που θα χρησιμοποιήσουν ΔΣ και τέτοια νομότυπα για να μας επιθεθούν. Ένα μήνυμα που ήταν αρκετά σαφές.*

Παρατάξεις κομματα ΔΣ

ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΞΕΡΑΤΕ ΝΑ ΤΑ ΞΕΧΑΣΕΤΕ!

Ήρθαμε για να μείνουμε!

με τα μυαλά -**πάντα**- στα κάγκελα
αυτοοργανωμένη συλλογικότητα **ΣΑΜΠΟΤΑΖ**

ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ

speaking

Στις 8 του Μάρτη διαδήλωση φοιτητών και αλληλέγγυων καταστέλεται άγρια από τους μπάτσους και τα γεγονότα είναι λίγο πολύ γνωστά. Ανάμεσα στα διάφορα που ακούστηκαν μετά ήταν και μια δήλωση μία μέρα μετά στο ΣΚΑΪ από το Νίκο Βούρτση, στέλεχος του Συνασπισμού της ριζ.Αριστεράς και της Προόδου στην οποία αναφέρει: "Ποιον χτύπησαν χτες; Χτυπήθηκε ο **ανθός της ελληνικής νεολαίας** (...) οι αυριανοί **γιατροί, δικηγόροι, πολιτικοί μηχανικοί...**"

Οι περισσότεροι με μια πρώτη ανάγνωση θα αναρωτηθούν γιατί το αναφέρουμε, ο άνθρωπος απλά κατήγγειλε την καταστολή. Τα πράγματα όμως δεν είναι τόσο απλά -τουλάχιστον για εμάς που ανήκουμε σ' αυτούς που δεν περιμένουν και πολλά από την ελληνική καθεστωτική Αριστερά (στα πλαίσια του ταξικού ανταγωνισμού εννοείται γιατί από μαλακίες άλλο τίποτα!). Έτσι όντας εξαιρετικά καχύποπτοι δε μπορούσαμε να μη "σκαλώσουμε" στη λέξη ανθός και τον τρόπο που χρησιμοποιήθηκε από τον αριστερό Βούρτση. Γιατί με τον τρόπο που επέλεξε να αναφερθεί σε αυτό το συγκεκριμένο κομμάτι της νεολαίας έγινε κατανοητό ότι στο μυαλό του υπάρχει μία ιεραρχία στο πόσο άξιος ή ελπιδοφόρος (για τι;) είναι ένας νεολαίος. Και προφανώς αφού όρισε τόσο όμορφα την κατ' αυτόν αφρόκρεμα της ελληνικής νεολαίας προφανώς υπονοεί και έναν μη ανθό ή πλέμπα. Το ερώτημα είναι να δούμε με τι κριτήρια αξιολόγησε και πιο ακριβώς κοινωνικό κομμάτι θεωρεί άξιο και γιατί.

Το κομμάτι της νεολαίας που αναφέρεται ο Βούρτσης είναι προφανώς οι φοιτητές. Αλλά είναι όλοι; Όχι βέβαια! Οι άξιοι είναι αυτοί που είναι στις "καλές σχολές". -το συμπέρασμα δεν προκύπτει αυθαίρετα μιας και δεν του ήρθε να πει οι αυριανοί ιχθυοκαλλιεργητές ή λογιστές. Και ποιοι μένουν απέξω από τον ανθό; Όσοι είναι σε κατώτερες σχολές -οι τειτζήδες σίγουρα και στα σίγουρα όσοι και όσες πετάχτηκαν έξω από

διάφορες βαθμίδες της εκπαίδευσης ανήκοντας στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα και δουλεύουν σε διάφορες σκατοδουλειές με τους χειρότερους όρους (μιας και δε έχουν πτυχίο, με ή χωρίς αξία). Δηλαδή ανθός δεν είναι όσοι ένιωσαν την ταξικότητα της εκπαιδευτικής διαδικασίας στο πετσί τους. Αυτοί δηλαδή που αποτελούν τα υποκείμενα αναφοράς της Αριστεράς.

Αντίφαση; ΜΠΑΑΑ! Ο σωστός προοδευτικός αριστερός μπορεί να μιλάει για τους από κάτω αυτού του κόσμου αλλά αυτό δεν πάει να πει ότι τους έχει και σε εκτίμηση ή ότι θα γούσταρε να βρεθεί στη θέση τους. Αυτό που ένας δεξιός ή έστω πασόκος θα έλεγε η ελπίδα του έθνους ο αριστερός Βούρτσης το λέει ανθό της ελληνικής νεολαίας. Γιατί και οι αριστεροί, στην πλειοψηφία τους, νοιάζονται για την πρόοδο αυτού του τόπου. Και κουβέντα για τους μετανάστες νεολαίους που (με ελάχιστες εξαιρέσεις) έχουν αποκλειστεί από την τριτοβάθμια εκπαίδευση ή για όσους δεν πέρασαν τελικά τους ταξικούς φραγμούς -φράση που τους αρέσει να χρησιμοποιούν. Για εμάς δεν είναι άξια απορίας η άποψη αριστερών της "ριζοσπαστικής" -μη χέσω- Αριστεράς γιατί πολύ απλά είναι καθεστωτική και αυτό θα την καθορίζει στα πάντα. Έτσι απλά τα κριτήρια των αφεντικών και του συστήματος για το τι έχει και τι όχι κοινωνικό κύρος (με άμεση συνέπεια την κοινωνική και υλική απαξίωση) ταυτίζονται με αυτών που υποτίθεται ότι τους πολεμούν. Όλα καλά λοιπόν. Τα αφεντικά προσδοκούν τα στελέχη και τους πρωτοπόρους τους από τα ίδια κοινωνικά κομμάτια που η εν λόγω Αριστερά υπεραγαπάει (μιλάμε για τέτοια αγάπη που δεν τους βάζει ούτε ένα ζήτημα αλλά αντίθετα ενισχύει με κάθε τρόπο την αυταρέσκεια τους). Αλλά δεν πειράζει. Όσοι και όσες μπουν στη μισθωτή σκλαβιά χωρίς να απολαμβάνουν την εκτίμηση της καθεστωτικής Αριστεράς θα έχουν λίγους μαλάκες λιγότερο να τους λένε τι και πως θα το κάνουν.

Δε θα μπορούσε η φράση ανθός της ελληνικής νεολαίας να μη μας δημιουργήσει συνειρμούς και να θυμηθούμε κομμάτια νεολαίων που είχαν κάποτε μια εντελώς άλλη αντίληψη περί ανθού... (προφανώς χρησιμοποιήσαν τελείως διαφορετικά κριτήρια!!!). Έτσι για την ιστορία (τη δική μας) η φωτο είναι από πορεία το '90 με αφορμή την αθώωση του μπάτσου μελίστα για τη δολοφονία του 15χρονου μικάλη καλτεζά κατά τη διάρκεια συγκρούσεων στις 17 νοέμβρη 1985

και σε αυτή την εξεταστική...

ΤΗ ΛΕΜΕ ΣΤΟΥΣ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΠΙΤΗΡΗΤΕΣ

ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΥΜΕ

ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΑΣΤΕ

Σ υ ν ε ι δ η τ ά

μαζικές αντιγραφές σε όλες τις σχολές!